

9 mai – 15 mai

Limbaj, text și context

Textul de memorat: „*Luați cartea aceasta a Legii și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru ca să fie acolo ca martoră împotriva ta.*” (Deuteronomul 31:26)

Miliardele de locuitori ai pământului vorbesc peste 6 000 de limbi. Biblia în întregime a fost tradusă în peste 600 de limbi, Noul Testament și unele părți din Biblie sunt traduse în peste 2 500 de limbi. Fără îndoială, sunt multe limbi. Și totuși, sunt mai puțin de jumătate din limbile cunoscute în lume.

Aproximativ 1,5 miliarde de oameni nu au acces la o Biblie tradusă în limba lor maternă. Deși încă mai este mult de lucru, eforturile diferitelor societăți biblice au făcut posibil ca 6 miliarde de oameni să poată citi Scriptura.

Cât de binecuvântați suntem să fim printre cei care au Biblia tradusă în limba lor! Adesea credem poate că este un lucru normal, uitând nu doar că mulți oameni nu au Biblia, dar și că, timp de multe secole, în Europa, în mod intenționat, Biblia a fost inaccesibilă maselor. Datorită tiparului și Reformei, lucrurile s-au schimbat. Noi, cei care avem Biblia, continuăm să analizăm cum am putea, inspirați de Duhul Sfânt, să învățăm să studiem Cuvântul și cum să Îl cunoaștem pe Domnul care ne este descoperit în aceste pagini.

Duminică, 10 mai – Înțelegerea Scripturii

1. În ce scop ne-a fost dată Biblia? 2 Timotei 3:16,17

Biblia a fost scrisă ca un martor al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie, al planului Său de răscumpărare a omenirii căzute și pentru a ne învăța calea neprihănirii. Domnul a ales să facă acest lucru în limbaj omenesc, transpunându-și vizibil gândurile și ideile în cuvinte omenești. Când l-a răscumpărat pe Israel din Egipt, Dumnezeu a ales un popor anume, care să transmită solia Sa către toți oamenii. El a permis ca acea națiune să transmită Cuvântul Său în limba lor, ebraica (și câteva porțiuni în aramaică, limbă asemănătoare cu ebraica).

Apariția culturii grecești a adus o nouă oportunitate, făcând posibil ca Noul Testament să fie scris într-o limbă universală, greaca, limbă care pe atunci era vorbită de mulți în acea parte a lumii. (De fapt, a existat și o traducere în greacă a Vechiului Testament.) Această limbă universală a făcut posibil ca apostolii și biserica primară să răspândească solia în lung și în lat cu un nou zel misionar după moartea Domnului Hristos. Mai târziu, apostolul Ioan „a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut” (Apocalipsa 1:2). Astfel, Biblia subliniază continuitatea ei ca „martor” și a acestei „mărturii” inspirate de la primul până la ultimul scriitor al Bibliei.

2. De ce era atât de important ca Israel să asculte de „toate cuvintele legii acesteia”, Tora, sau „învățăturile”? Deuteronomul 32:46,47

Unii oameni nu au doar o traducere a Bibliei în limba lor maternă, ci au mai multe versiuni. Alții poate au o singură versiune, dacă o au. Dar, indiferent câte ai avea, esențial este să o prețuiești, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu și, cel mai important, să te supui învățăturilor ei.

De ce nu este „un lucru fără însemnătate” (Deuteronomul 32:47) să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu și să îi învățăm și pe copiii noștri?

Luni, 11 mai – Cuvintele și semnificația lor

În fiecare limbă există cuvinte cu sensuri bogate și profunde, foarte dificil de tradus printr-un singur cuvânt în altă limbă. Astfel de cuvinte necesită un studiu aprofundat al modului în care sunt folosite în Biblie pentru a le înțelege semnificația.

3. Cum sunt arătate în Scriptură bunăvoința și bunătatea lui Dumnezeu față de ființele pe care le-a creat? 1 Împărați 3:6; Psalmii 57:3; 66:20; 143:8; Mica 7:20

Termenul ebraic *chesed* (bunăvoință) este unul dintre cele mai bogate și mai profunde cuvinte din Vechiul Testament. El descrie iubirea, bunătatea, bunăvoința, îndurarea și legământul lui Dumnezeu față de poporul Său. În aceste câteva pasaje am văzut că El Își arată „o mare bunăvoință față de ... David”, că „i-a păstrat această mare bunăvoință” El „Își va trimite bunătatea și credincioșia...” El va „da cu credincioșie lui Iacov, și vei ține cu îndurare față de Avraam...”.

4. Ce se spune despre „pace” în următoarele pasaje? Numeri 6:24-26; Iov 3:26; Psalmii 29:11; Isaia 9:6; 32:17

Termenul ebraic *shalom* este adesea tradus prin „pace”. Dar semnificația acestui cuvânt este mult mai profundă și mai cuprinzătoare. *Shalom* poate fi tradus prin „plenitudine, desăvârșire și bunăstare”. Binecuvântarea și îndurarea lui Dumnezeu ne țin în această stare, care este un dar de la Dumnezeu. Prin comparație, în necazul său, Iov nu găsea „nici liniște... nici odihnă”, căci îi lipsea pacea (*shalom*). În această lume haotică simțim o binecuvântare imensă când întâmpinăm ziua Sabatului prin cuvintele „Sabat fericit”, expresia uzuală în română pentru *Shabbat shalom*, căci legătura noastră cu Dumnezeu ne oferă cea mai mare pace și plenitudinea de care avem nevoie în viața noastră.

Chiar fără a cunoaște sensul original al acestor cuvinte, cum putem experimenta realitatea lor, așa cum le înțelegem noi?

Marti, 12 mai – Repetiție, modele de cuvinte și semnificație

În gândirea ebraică există mai multe moduri de a exprima ideea care să scoată în evidență sensul și să accentueze importanța conceptelor. Spre deosebire de limbile europene, ebraica nu are semne de punctuație, astfel că structura lingvistică s-a folosit de alte metode pentru a compensa.

5. Ce cuvinte se repetă în următoarele pasaje? Cum sunt accentuate cuvintele repetate prin concepte care sunt introduse prin repetiție? Geneza 1:26,27; Isaia 6:1-3

Un mod prin care scriitorii evrei puteau evidenția o trăsătură a lui Dumnezeu era repetarea ideii de trei ori. Când relatarea despre creațiune atinge apogeul lucrării lui Dumnezeu de creație, textul evidențiază importanța unică a omului. Verbul *bara'* „a crea”, întotdeauna îl are pe Dumnezeu ca subiect. Cu alte cuvinte, doar Dumnezeu are puterea de a crea fără a depinde de materie preexistentă. Aici versetul descrie crearea omului: „Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat” (NTR). Observați repetarea de trei ori a cuvântului „creat”. Prin aceasta, Moise evidențiază faptul că oamenii au fost creați de Dumnezeu și că au fost creați *după chipul Lui*. El a vrut să evidențieze aceste adevăruri.

În vedenia cu chemarea lui Isaia, serafimii au repetat cuvintele: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.” Accentul cade pe sfințenia unui Dumnezeu uimitor a cărui prezență umple templul. Putem observa aceeași sfințenie în cuvintele lui Isaia, când se află în prezența Celui Atotputernic: „Vai de mine! Sunt pierdut” (vers. 5). Chiar un profet ca Isaia, confruntându-se cu sfințenia și caracterul lui Dumnezeu, s-a rușinat de nevrednicia lui. Astfel, chiar și aici, cu mult înainte ca Pavel să ne descrie păcătoșenia omului și nevoia de un Mântuitor (Romani 1-3), putem vedea că Biblia ne prezintă starea decăzută a omenirii, chiar la un om ca Isaia.

În Daniel 3, expresia „Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip” se repetă (cu mici variații) de zece ori (vers. 1,2,3,5,7,12,14,15,18). Prin această repetare se subliniază fapta lui Nebucadnețar care sfida fățiș

viziunea pe care Dumnezeu i-o dăduse și i-o explicase prin Daniel (Daniel 2:31-45). Accentul cade aici pe încercarea omului de a se face zeu și a i se aduce închinare, în opoziție cu singurul Dumnezeu adevărat, Singurul vrednic de închinare.

Miercuri, 13 mai – Text și context

În Scriptură, cuvintele apar întotdeauna într-un context, nu izolate. Un cuvânt are un context imediat, într-o propoziție, și, mai întâi, trebuie să înțelegem textul la acest nivel. Apoi există un context lărgit, în care apare propoziția - poate fi o secțiune, un capitol sau o serie de capitole. Este esențial să înțelegem cât mai bine contextul cuvintelor și propozițiilor pentru a nu ajunge la concluzii greșite.

6. Compară Geneza 1:27 cu Geneza 2:7. Apoi citește Geneza 2:15-23. Cum putem înțelege din aceste pasaje și contexte diferite definiția termenului *adam*, cuvântul ebraic pentru „om”?

Am văzut că prin repetiția termenului *bara'* din Geneza 1:27, se scoate în evidență crearea omului. Apoi omul este definit în contextul acestui verset ca „parte bărbătească și parte femeiască”. Aceasta înseamnă că termenul ebraic *adam* trebuie înțeles în acest pasaj ca referire generică la neamul omenesc, sau la omenire.

Totuși, în Geneza 2:7, același termen, *adam*, este folosit cu referire la formarea lui Adam din țărâna „pământului” (în ebraică *adamah* - observați jocul de cuvinte). Aici se face referire doar la bărbatul Adam, căci Eva a fost creată doar mai târziu și într-un mod cu totul diferit. Astfel, în fiecare pasaj, chiar în contextul celor două capitole, putem vedea diferențierea dintre definiția *adam* ca „neam omenesc” (Geneza 1:27) și bărbatul Adam (Geneza 2:7). Faptul că Adam este o persoană este enunțat doar mai târziu, în genealogii (Geneza 5:15; 1 Cronici 1:1; Luca 3:38) și cu referire la Isus, care a devenit „al doilea Adam” (Romani 5:12-14).

După cum termenul Adam apare într-un text specific, la fel și contextul creării lui Adam și a Evei se găsește în relatarea despre facerea lumii, după cum vedem în Geneza 1-2. Aceasta înseamnă o unitate mai mare. Unitatea îl informează pe cel care interpretează textul dacă sunt teme, idei și evenimente adiționale. Geneza 2:4-25 a fost numită uneori a doua relatare a momentului creațiunii, dar, de fapt, este numai o diferență în accentuare. Oricum, în ambele relatări ne este prezentată clar originea omenirii.

După cum putem vedea, bărbatul și femeia - omenirea - sunt creațiile directe ale lui Dumnezeu. Ce ne spune aceasta despre „înțelepciunea lumii acesteia” (1 Corinteni 1:20) care susține că am apărut din întâmplare?

Joi, 14 mai – Cărțile și mesajul lor

În Scriptură, unitățile mari se numesc cărțile Bibliei. Cărțile biblice au fost scrise în medii diferite și cu scopuri diferite. Unele au fost solii profetice, altele, compilații, precum Psalmii. Există cărți istorice, precum 1 și 2 Împărați, și scrisori către diferite biserici, precum cele scrise de Pavel și alții.

Când dorim să înțelegem semnificația și mesajul unei cărți este important să începem cu scriitorul și mediul. Multe cărți ale Bibliei au autori cunoscuți. Primele cinci cărți ale Vechiului Testament îi sunt atribuite lui Moise (Iosua 8:31,32; 1 Împărați 2:3; 2 Împărați 14:6; 21:8; Ezra 6:18; Neemia 13:1; Daniel 9:11-13; Maleahi 4:4). Acest lucru a fost confirmat de Isus (Faptele 3:22; Romani 10:5). În alte cazuri, unii autori biblici nu au fost identificați. (De exemplu, autorii cărților Estera și Rut și cei ai unor cărți istorice precum Samuel și Cronici.)

7. Ce importanță are pentru noi faptul că Moise a scris cartea Geneza? Geneza 15:1-5; 22:17,18

Cărțile de la Exodul până la Deuteronomul au fost scrise de Moise după ieșirea din Egipt, desigur. Dar pentru că Geneza este fundamentală, ea prezentând istoria intervențiilor lui Dumnezeu de la facerea lumii până în vremea patriarhilor, este logic să afirmăm că această carte a fost scrisă înainte de Exodul.

„În timp ce anii, în trecerea vremii, se derulau în veșnicie, iar el umbla din loc în loc cu turmele prin locuri singurate, meditănd la starea de oprimare a poporului său, [Moise] și-a reamintit de felul în care Se purtase Dumnezeu cu părinții săi și de făgăduințele care erau moștenirea poporului ales, iar rugăciunile sale pentru Israel se înălțau zi și noapte. Îngeri din cer revărsau lumina lor în jurul lui. Aici, sub inspirația Duhului Sfânt, el a scris cartea Geneza.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 251

Din Geneza aflăm nu doar despre originea noastră, ci și despre planul de mântuire sau mijlocul prin care Dumnezeu va răscumpăra omenirea căzută. Acest plan devine chiar mai evident în legământul pe care Dumnezeu îl face cu Avraam, legământ în care Dumnezeu făgăduiește să facă din el un neam mare, cu urmași „ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării” (Geneza 22:17).

Ce alte adevăruri ne sunt descoperite prin cartea Geneza, despre care, poate, altfel nu am fi știut?

Vineri, 15 mai – Un gând de încheiere

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire cu autoritate și infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și testul experienței. ... Cu toate acestea, faptul că Dumnezeu le-a descoperit oamenilor voia Sa prin Cuvântul Său n-a făcut inutilă prezența și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Din contră, Duhul a fost făgăduit de Mântuitorul nostru ca să le descopere slujitorilor Săi Cuvântul, ca să lumineze și să aplice învățăturile Lui. Și, pentru că Duhul lui Dumnezeu a fost Acela care a inspirat Biblia, este cu neputință ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 7

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. „John Wycliffe” și „Luther înaintea Dietei”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 90-96

1. Cum constata psalmistul că se duc anii?
2. Pe cine compară psalmistul cu iarba și pe cine compară cu finicul și cu cedrul?
3. Ce anume înviora sufletul psalmistului când era frământat de „gânduri negre”?
4. Ce îndemn le adresează psalmistul cerurilor, pământului, mării, câmpiei, copacilor?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Predicarea profețiilor captivează atenția”

5. Despre care profeții spune Ellen White că ar trebui studiate cu atenție?